

L'HORA NOVA

Mesura oportuna

Una de les coses que més deu tenir en compte la raça humana, són les diferents col·leccions d'Arqueologia que estotja un país. Espanya, precisament, que és summament rica en aquesta matèria, ha estat encertada aquesta disposició de conservació de l'Art, essent tan predilecte i espiritual que té de merèixer indefectiblement totes les nostres deferències i més fines atencions; totes les nacions del món donen a llur riquesa arqueològica un valor tan immens, com si fos la seva pròpia vida; un país que no tingui arqueologia és una muntanya pelada sense cap atractiu. La història dels monuments antics és tan gran i sublim que evoca les civilitzacions de tot el passat.

Moltes guerres i revolucions totes les nacions han sofert. Davant dels estralls convulsius que porten aparellats aquests terratrèmols promoguts per les enveges humanes que remouen tota la vida política d'un país, i, a vegades, d'un continent, els valors històrics que adornen les ciutats sofreixen els efectes d'una destrucció vandàlica sense el més petit àtom d'altruisme; aquest anhel de destrucció és arreu del món en les hores funestes de revolució. D'això en dóna exemple patètic la capital de França: era l'any 1871, en aquells dies greus en què l'exèrcit francès apunyalat per les forces germàniques, s'enderrocava amb l'imperi de Napoleó III; en mig d'una passió famèlica, el poble de París, sense distinció, es llança a una revolta destructiva d'incendis a granel; els més significants monuments de la capital, exornats de fina arquitectura estilitzada, com el Palau del Consell Municipal, el de Justícia i l'artístic palau de les Tuilleries, antiga residència dels reis de França, foren cremats i devastats; era la pèrdua d'aquest valor tan immens que testimoniava l'ingeni de l'home en la creació de les belles arts, dels patrons de pedra que havien vist, durant segles, les alegries i tristeses del

(Passa a la pàg. 8)

REALITATS

Cada hora té el seu afany. Així veiem la transmutació que s'ha operat en la vida ciutadana per la realitat de la guerra. Ha calgut, però, que les tristes conseqüències de la lluita afectessin en un ordre general perquè tothom es situés en el seu lloc de responsabilitat i hi hagués el convenciment de què l'esforç de conjunt era indispensable per a decidir favorablement la guerra desencadenada pel feixisme.

En aquests dies, una part de la premsa s'ha adonat dels efectes contraproductius que causaven al públic certes normes periodístiques que esbiaixaven el ple coneixement de l'enorme sacrifici que s'imposa el poble en la lluita entaulada. I és cert que sols amb la veritat, amb la inculcació del sentit de sacrifici, es poden decantar la suma de voluntats, d'esforços, per a posar en joc totes les possibilitats d'aquest gran poble proletari. Així veiem el resultat saludable que s'opera en iniciar-se la mobilització; ja són innumbrables els que senten les preocupacions del moment que vivim i, per tant, es distreuen d'iniciatives prematures gens adients a trobar solució paral·lela a l'acció bèl·lica. Tots els desvetllaments, totes les inquietuds del moment, han d'ésser per viure en guerra i per a fer la guerra. Els uns, des de la reraguarda, en treballar intensament, tant com calgui per a les necessitats del proveïment, i els altres, arma al braç, a defensar els drets del poble i el nou ordre revolucionari.

Es precis tenir consciència dels trastorns que sofreix la vida ciutadana quan el país està en guerra. S'han de renunciar lucre personal, comoditats, egoïsmes, platxeris, és a dir, sotmetre's a una vida de privacions i comportar-la amb esperit de dignificació, tant com ho exigeixi el manteniment de la moral de la guerra.

La duració de la tragèdia no és fàcil de preveure-la, i, en conseqüència, s'ha de comptar en l'eventualitat d'un perllongament que farà necessari el duplicar, triplicar o quadruplicar els efectius enquadrats en la lluita. Davant d'aquest fet, com no havem de preveure el manteniment dels mitjans de producció? Hi ha alguna mitjana intel·ligència que pugui creure's que es pot prescindir d'augmentar les hores de treball, sense remuneració de cap mena, en tant disminueixin els braços en els diversos rams de la producció? Si veritablement sentim anhels de transformar la societat i volem sostrair-nos al jou feixista, predisposem-nos tots els obrers a observar una conducta exemplar i assumir sense reticències les obligacions que ens imposin les necessitats de la guerra, d'aquesta guerra que ha de decidir el nostre pervenir. Amb disciplina, amb una conducta rectilínia, forjarem la victòria; sense aquests factors, ens decantaríem detruïrament vers al desastre, la ruïna, i palesaríem davant del món la nostra incapacitat absoluta.

El poble català, símbol de treball i de seny, ha de constituir, en aquestes hores de gran prova, l'exemple ferm i decidit de fer front a la guerra, amb totes les seves possibilitats, el mateix que com ardit lluitador com a treballador incansable, disposat a mantenir la perfecta regularitat en l'economia que imposa la guerra.